

Dels 400 euros als desnonaments

Aquesta societat ha de ser molt crítica amb uns sindicats que van permetre que José Luis Rodríguez Zapatero dilapidés 5.700 milions d'euros de diner públic prometent els tristament famosos 400 euros per a tothom. Es tractava de què el PSOE guanyés les eleccions de 2008 i tot s'hi valia, encara que fos a la mexicana. Era l'època del xec nadó de 2.500 euros, que significava una inversió de 1.700 milions anuals i que va servir per ben poca cosa, més enllà d'acabar provocant el segrest de la revista El Jueves (<http://www.flickr.com/photos/92547076@N00/858771025/>) a causa d'una de les seves millors portades.

També era l'època en què CC.OO. i UGT feien el possible per protegir el tripartit de manifestacions com la de desembre de 2007 en què molts milers de ciutadans van protestar per una política d'inversions lesiva per a Catalunya que, de fet, no ha variat en els últims trenta anys. Tant se val si governava el PP o el PSOE, ni si tenien el suport de CiU, d'ERC o de cap dels dos.

Però també és innegable que els sindicats catalans han evolucionat i han assumit la defensa prioritària d'aquest país bastant abans que s'hi atreueixi el PSC. I que tenen raó quan assenyalen amb el dit el desmantellament d'un estat del benestar que encara era incipient. Hi ha motius per a la vaga, com n'hi ha perquè aquesta societat -sindicats inclosos- prengui consciència del fet que ningú que no sigui ella mateixa no li assegurarà el benestar.